

Kalenin Teleskobu

Yavuz DEMİRKIRAN

Kalenin Teleskobu

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil bir tepenin üzerindeki yüksek bir kalede, Prenses Elin annesi Kraliçe Mara ile yaşıyordu. Elin'in sıcak açık kahverengi teni, gevşek bir örgüyle toplanmış dalgalı bal sarısı saçları ve merakla dolu parlak yeşil gözleri vardı. Altın şeritli gök mavisi kadife bir elbise giyiyor ve boynunda küçük gümüş bir teleskop kolyesi taşıyordu. Her sabah, sarmal merdivenlerden kalenin en üst odasına tırmanıyordu; büyük teleskop oradaydı.

Teleskop uzun ve piriçtendi ve geniş bir pencereden dışarı bakıyordu. Elin ondan bakmayı çok severdi. Köy pazarını, nehri ve uzaktaki tepeleri görebiliyordu. Tüylü turuncu kedisi Pip kenarlıkta oturur ve kuyruğunu sallardı. Pip, küçük piriç bir çingırağı olan kırmızı kurdeleli bir tasma takıyordu; çingırak hafifçe şingırdardı. 'Bak, Pip!' dedi Elin. 'Dünya ne kadar büyük!'

Bir gn gkyz grileřti. Rzgr kale pencerelerini tıngırdattı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Elin gzn teleskoba dayadı ve nefesi kesildi. Uzakta, tepelerin tesinde, çatıları yıkılmış ve ağaçları devrilmiş bir ky grd. İnsanlar çamurun içinde durmuş, zgn grnyorlardı. 'Ah hayır,' diye fısıldadı. 'Byk bir fırtına o kye zarar vermiş.' Pip kolunu drtt ve miyavladı.

Elin örgüsü zıplayarak merdivenlerden aşağı koştu. Annesi Kraliçe Mara'yı büyük salonda buldu. 'Anne, teleskoptan bir köy gördüm. Fırtına çatılarını ve ağaçlarını kırmış. Yardıma ihtiyaçları var!' Kraliçe Mara onu dinledi, kehribar rengi gözleri sakindi. 'Senin kalbin çok iyi, Elin. Ne yapabileceğimizi kraliyet konseyine sormalıyız.'

Konsey, uzun bir masası olan bir odada toplandı. Gür beyaz kaşları ve yuvarlak gözlükleri olan yaşlı bir adam olan Konsey Üyesi Bram, masanın başında oturuyordu. Pirinç düğmeli koyu yeşil bir cübbe giymişti. 'Uzak bir köy mü?' dedi kaşlarını çatarak. 'Bu uzun bir yolculuk. Gerçekten bize ihtiyaçları olduğunu nereden bileceğiz?' Elin ona teleskoptan görüneni gösterdi ve Bram eğilip baktı.

KonseY Üyesi Bram gözlüklerini düzeltti. Teleskoptan yıkık çatıları ve üzgün yüzleri gördü. Çenesini ovuşturdu. 'Şey, sanırım biraz yiyecek ve battaniye ayırabiliriz,' dedi yavaşça. Kraliçe Mara gülümsedi. 'Öyleyse hemen bir araba gönderelim.' Pip mırıldandı ve konsey üyesinin bastonuna sürtündü.

Kale hizmetkârları somun ekmekler, elmalar ve sıcak yün battaniyeler hazırladı. Elin paketleri iple bağlamaya yardım etti. 'Ben de gelebilir miyim?' diye sordu. Kraliçe Mara başını salladı. 'Yol çamurlu ve engebeli. Ama kuleden izleyebilirsin.' Elin başını salladı ve Pip peşinde, merdivenlerden yukarı koştu.

Elin kuleden arabanın kale kapısından çıkışını izledi. Araba kıvrımlı yolda sarsılarak ilerledi, nehri geçti ve tepeleri aştı. Fırtına bulutları dağılıyordu. Pip yanında oturdu, sarı gözleri o da arabayı izliyordu. 'Umarım yakında oraya varırlar,' dedi Elin. 'O insanların yardımımıza ihtiyacı var.'

Araba öğleden sonra köye ulaştı. Elin teleskoptan köylülerin evlerinden çıktığını izledi. Sevinçle bağırdılar ve el salladılar. Güçlü kollar yiyecekleri ve battaniyeleri indirdi. Çocuklar sıcak battaniyelere sımsıkı sarıldılar. Bir kadın kaleye doğru baktı ve el salladı; sanki Elin'in izlediğini biliyordu.

Elin'in kalbi sıcacık ve dopdolu hissetti. Kendi yaşlarında bir çocuğun küçük kız kardeşine battaniye sardığını gördü. Yaşlı bir adam komşusuyla ekmek paylaştı. 'Birbirlerine yardım ediyorlar,' dedi Elin yumuşak bir sesle. Pip miyavladı ve kuyruğunu salladı. Elin, teleskobunun ona sadece uzak bir yeri değil, bir arkadaşına ihtiyacı olan insanları da gösterdiğini fark etti.

O akşam Elin annesine gördüğü her şeyi anlattı. Kraliçe Mara gülümsedi. 'Bugün önemli bir şey öğrendin,' dedi. 'Uzak yerleri görmek sadece eğlence için değildir. Kale duvarlarımızın ötesindeki insanları önemsememize yardımcı olur.' Elin gümüş teleskop kolyesine baktı ve başını salladı. 'İzlemeye devam etmek istiyorum,' dedi. 'Ve yardım etmeye de.'

Ertesi sabah Elin teleskobun başına döndü. Köye baktı ve yeni çatıların yapıldığını gördü. İnsanlar birlikte çalışıyorlardı. Başka yerler de gördü: nehirde bir balıkçı teknesi, koyunlarıyla bir çoban ve tarlada oynayan çocuklar. 'Görülecek çok şey var,' dedi. Pip mırıldandı ve yanındaki kenarlığa yerleşti.

Konsey Üyesi Bram kapıyı çaldı. 'Prenses Elin,' dedi, 'konsey sana teşekkür etmek istiyor. Teleskobun bize nasıl yardım edebileceğimizi gösterdi. Belki uzak yerlere daha sık bakmalıyız.' Elin gülümsedi. 'Her hafta bakabiliriz,' dedi. 'Ve biri yardıma ihtiyaç duyarsa, malzeme gönderebiliriz.' Konsey Üyesi Bram başını salladı. 'Akıllıca bir plan.'

O günden sonra Elin her sabah kale teleskobundan baktı. Küçük bir defter tuttu ve gördüklerini yazdı. Bir ihtiyaç fark ettiğinde konseye söyledi. Onlar yiyecek, battaniye ya da alet gönderdiler. Köy çatılarını yeniden yaptı ve yeni ağaçlar dikti. İnsanlar, kalenin ve teleskobun çizildiği bir teşekkür mektubu gönderdiler.

Elin çizimi duvarına astı. Gururlu ve mutlu hissetti. 'Keşif, sorumluluk duygusunu harekete geçirmelidir,' dedi Kraliçe Mara ona. 'Yardıma ihtiyacı olan bir köy keşfettin ve yardım etme sorumluluğunu üstlendin. İyi bir prensesin yaptığı budur.' Elin annesine sarıldı. 'Keşfetmeye devam edeceğim,' dedi. 'Ve önemsemeye de devam edeceğim.'

Şimdi yıldızlar çıktığında Elin sık sık Pip kucığında teleskobun yanına oturur. Aya ve uzaktaki tepelere bakar. Dünyanın keşfedilecek yerlerle ve önemsenecek insanlarla dolu olduğunu bilir. Teleskobu sadece bir oyuncak değildir. Dünyayı görmenin ve ona iyi bakmanın bir yoludur. Ve o, yarının macerasına hazırdır.